

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9. V Ljubljani, 1. septembra 1892.

Leto XXII.

Poslednja prošnja.

„**O**stavljam, mati, rojstno hišo mirno,
Kjer v sreči sem prežil mladostne dni,
A predno stopil bodem v zemljo širno,
Poslednjo prošnjo mi izpolni ti:“

„V molitev skleni dobre rôle svoje,
Priklíči nád-me božji blagosláv,
Da spremljal bo na poti sree moje,
Da srečno spet pripelje me domóv.“

In mati iz očesa je otrla
Solzó, ki vánj privabilo slovó,
V nebesa svoje je okó uprla,
Nad sinom govorila je takó:

„Bog bodi spremljevalec ti na poti,
V življenji mu ostani zvest vsikdár,
Sreé zaklepaj svoje vsakej zmoti,
V krepilo bodi žitja ti vihár.

„Ne upaj v svet in v njega ne sladkosti,
Nevaren sreú je varljivi svet,
Kar mati sem učila te v mladosti
Ostani sveto ti do póżnih let!“

Odšel je . . . Vrnil se po dolgem časi
Iz tuje zémlje v dragi rojstni kraj;
Ko bližal se je znanej górskej vási,
Spreletel lice smeh mu je tedáj.

Kakó li nê? — Po ukih zlatih živel,
Katere dala mati mu na pot,
In Bógu zvest v ljubezni je osivel —
Ohranil sree čisto vsakih zmot.

Mladina, slušaj, kar ti pravi mati,
Nje uki vredni več so od zlatá!
Jedino srečna moreš kdaj postati
Samó v čistosti svojega sreá.

Modést.

